

Lakkojen Vähentämisestä

SAMALLA kertaa kun kaikkialta maasta saapuu tietoja tuotantotehon parantamisesta, tuotantokustannusten halpenemisestä ja siten tuotannon omistajien riistovoittojen suurenemisestä, tiedotetaan toiselta puolen, miten työläisten taistelutarmo ei muka vähintäkään lisäännä tästä satumaisesta riiston tehoistamisesta huolimatta. Äskettäin Yhdysvaltain työviraston julkaisemat tilastot lakkojen lukumäärästä ovat herättäneet koko porvarillisen kerroksen mielenkiinnon. He sanomistossansa osoittavat, miten tämä lakkojen lukumäärän suuremmoinen lasku on parhain todistus siitä, että tämän maan työväestö vähitellen alkaa käsittää työn ja pääoman yhteisedun ja sellainen parannusten vaatimiskeino kuin lakko, jää sitä mukaa sopimattomana historian lehdille. Vedetään johtopäätös, että teollisuuden nykyisellä asteella ollen ei lakosta olekaan enää muuta kuin vahinkoa niin työnantajille kuin työntekijöillekin. Sovittelu ja yhteisymmärryksen siveellisillä keinoilla saaminen on amerikalaisen työläisen ohjelma, tulkitsevat ammattiuonioidenkin johtajat porvarien kanssa kilpaa. Vielä on olemassa eräs yhteiskunnallisiin asioihin kiintynyt aines, joka niinkään tulkitsee työn ja pääoman välisten suhteiden menettäneen kärjistyneisyyttä, koska lakkojen lukumäärä yhä vain laskee. Tähän ainekseen varsin kernaasti sekoittuvat kaikenkarvaiset politikoitsijatkin, joiden ihanteena olisi nähdä, että työväestö todella menettäisi toivonsa taloudelliseen taisteluun ja kääntyisi viimeistä miestä myöten heidän poliittiseen "luokkataistelu-uskoonsa." He tästä johtuen myörientävät selittämään, että Amerikan työväestöstä kuolee militanttisuus kokonaan, ellei se mahdollisimman pian liity heidän työväen- ja farmarienparteihinsa.

LAKKOJEN lukumäärän väheneminen ei sellaisenaan ole mikään pätevä todistus luokkataistelun kärjistyneisyyden katoamisesta. Jo se seikka, että suurkapitalistien äänitorvet tällaista väitettävät, pitäisi panna jokaisen tätä väitettä epäilemään. Onhan tunnettua, että heikkäisten taholta ei milloinkaan tulkita, eikä voida tulkita yhteiskuntataloudellisia ilmiöitä materialistiselta pohjalta; sellainen tulkitseminen löisi heitä itseään. Ja se seikka, että samanlaiseen tulkintaan turvautuvat vallankumouksellisiksi marksilaisiksi itseään karahteraavat politikoitsijat, on yhtä suuri syy epäillä väitteen paikkansapitävyyttä.

Totta on se, että lakkojen lukumäärä on viimevuosina vähentynyt ja varsin huomattavassa määrin. Työviraston tilastot osoittavat, että kun v. 1919 käytiin tässä maassa kaikkiaan 2,665 lakkotaistelua, käytiin niitä v. 1927 enää vain 734 Yk-

sityiskohtaisesti osoittavat tilastot virallisia lakkoja käydyin seuraavasti: 1919—2,665; v. 1921 — 1,785; v. 1923 — 1,199; v. 1925 — 1,012 ja v. 1927 — 734.

Nähdäksemme miten todella tehoisaa tämä vähennys on ollut, ottakaamme näistä numeroista pienennys. Voimme sanoa, että missä 1919 käytiin 100 lakkoa, siellä 1927 käytiin enää vain 68 lakkoa, vähennys siis 32 prosenttia, näin kokonaisluvuisa laskien.

Mistä tämä johtuu?

Tuollaiset numerot saattavat helposti kapitalistista yhteiskuntatalouden kehitystä tuntemattomalle olla synkkiä ja vaikuttaa lamaanuttavasti hänen taloudelliseen järjestymiseensä nähden. Sitä porvaristo ja politikoitsijat juuri niin halusta yrittävätkin. Mutta tutkimushaluinen työläinen ei tyydy perusteettomiin johtopäätelmiin.

Yhtenä syynä lakkotaisteluiden lukumäärän vähenemiseen voidaan käsittää mattiunionien nykyisestä historiallisesta asemasta johtuva suhtautuminen lakkoihin. Konetekniikan kehittyessä, kuten usein on kerrattu, menettävät ne taistelukykynsä ja siis taisteluhaluunsaakin. Heikkenevinä laitoksina ne eivät halua tapella. Jokainen lakonuhka yritetään sovittelulla, että unio säilyisi eheänä, sillä taistelussa heikko, osuhteita vastaamaton liike, on vaarassa hajota alkuatoimeihinsa. Eikä yksin se, että koneet valtaavat ammatit ja heikentävät ammattitaidolle perustuvaa järjestöä, mutta teollisuudet yleensä kasvavat sillä seurauksella, että yhdessä tehdaslaitoksessa saattaa tänään olla ammattiunionin jäsenmäärä yhtä suuri ja suurempikin kuin parikymmentä vuotta sitten, mutta verrattuna tehtaan kokonaistyöläisiin on se enää vain pieni murto-osa. Tämänlainen murunen tuntee itsensä perin heikoksi suuren massan keskellä ja säilyttääkseen olemassaolonsa, tyytyy se sovittelemaan, karttaen taistelua kaikin mokomin niinkauan kuin sen jäsenillä jonkun erikoisen tottumuksen omaajina on edes vähän suurempi palkka, kuin tuolla massalla, jonka keskellä se muinaismuistona keinoitekoisesti elää. Tässä ilmenee se pahin ja suoraan sanoen kirotuin puoli vielä siinä, että tämä vähäinen murto-osa työläisistä, jotka ovat järjestyneitä, kuitenkin muodostuvat tuon massan keskuudessa ikäänkuin puntariksi siitä, mitä voidaan tehdä ja mitä ei. Ja kun tuo "puntari" aina poikkeuksesta näyttää pääoman puolen painavan enemmän, itsekohdaltaan vielä virkailijainsa kautta tätä ilmiötä tehoistaen, on se sellaisenaan suuri vaikuttaja järjestymättömänkin työväestön taistelukykyyn. Ammattiunionismin jäte tässä järjestelmässä ei siis estä ja vaikeuta yksinomaan siihen kuuluvan työväestön edistystä luokkataistelussa, mutta se estää ja hidastaa vielä järjestymättömiäkin. Ja tätä ilmiötä ammattijärjestöissä juuri saatamme pitää yhtenä syynä siihen, että lakkotaisteluiden lukumäärä on Yhdysvalloissa viime vuosina vähentynyt. Mutta tämä ammattiunionismin vaikutus sellaise-

naan, ei kuitenkaan ole määrävänä tekijänä luokkataistelun kärjistymisen estämisessä, päinvastoin ollessaan apuna riiston tehoistamisessa, aiheuttaa se kärjistymistä työläisten ja työnantajien välillä, jos se siinä suhteessa mitään aiheuttaa.

Tuotannollinen tekijä

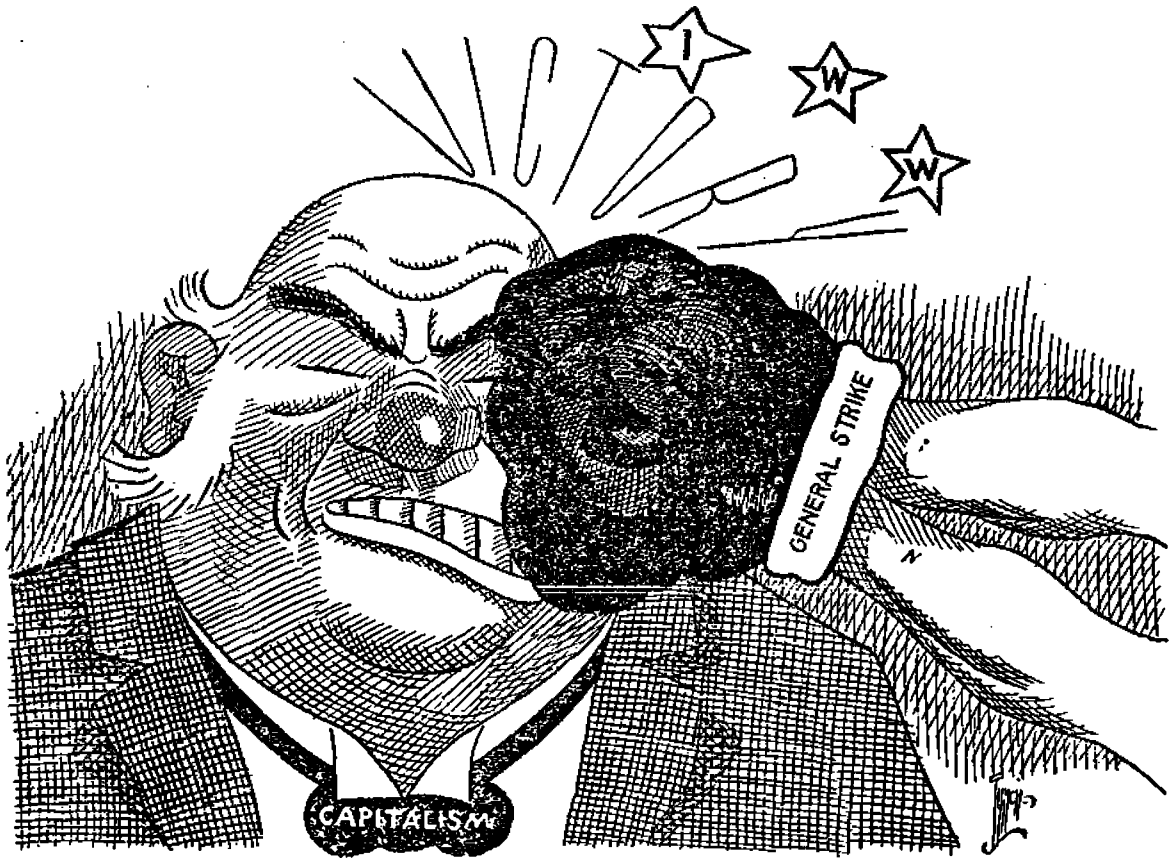
Mutta lakkotaistelut ovat luokkataistelua ja kuten kaikki luokkataistelumenetelmät, muuttuvat nekin joko määräänsä tai laatuunsa nähden vain niiden taloudellisten tekijöiden vaikutuksesta, jotka ovat perusteena luokkien välisiä suhteita mitattaessa. Pientuotannollisella aikakaudella pidettiin lakkoutumista helppona tehtävänä. Se oli johdonmukaista. Työmaat olivat yksinkertaisia ja pieniä. Niiden omistajat olivat yksityisiä paroneja tai puolvarakkaita porvareita. Tuotannossa ilmeni yksilöllisanarkistinen piirre ylinä. Milloin tehtaassa, jossa työskenteli 50—150 miestä, syntyi tyytymättömyyttä, ilmaisi se itsensä helposti, saaden vähillä ponnistuksilla määrävän osan työläisistä puolelleen. Isäntä pelkäsi kilpailijain tähden, sillä ne olisivat katselleet suopein silmin, että hän olisi joutunut tehtaansa ovet sulkemaan. Tiedetäänpä tapauksia, joissa ennen yksi tehtailija auttoikin toisen tehtailijan työläisiä lakkoon. Mikäli lakot tällaisissa oloissa käsittivät tehtaassa työvoiman tärkeimmän osan, olivat ne enimmäkseen menestyksellisiä. Ja menestyksellistä toimintaa suositaan ja harrastetaan. Lakkojen lukumäärä oli suuri.

Olot ovat muuttuneet jättiläismäisesti. Otetaampa tässä taas joitakin tilastoja katseltavaksemme. Työviraston mukaan oli Yhdysvalloissa v. 1919 kaikkiaan 290,105 tehdasta, v. 1921 oli 195,555; v. 1923 oli 195,558 ja 1925 oli 187,390 tehdasta.

Taas nähdäksemme miten todella tehoistaa tämä tehtaisten lukumäärän vähennys on ollut, ottakaamme näistä numeroista pienennys. Voimme sanoa, että missä v. 1919 oli 100 tehdasta, siellä v. 1925 oli enää vain noin 68 tehdasta, vähennys siis noin 32 prosenttia kokonaisluvuihin laskeen. — Omituista, eikö olekin, että tehtaisten lukumäärässä on vasta 1919 vuo-

teen 1925 tapahtunut jotakuinkin yhtä suuri lasku prosenteissa kuin lakkojen lukumäärässä vuodesta 1919 vuoteen 1927. — Mutta vaikka tehtaiden lukumäärässä tällä ajalla on tapahtunut kokonaisluvuis- sa noin 32 pros. vähennys, ei niissä työ- kentelevien työläisten lukumäärässä ole tapahtunut suurtakaan vähennystä. V. 1919 oli tehdastyöväestön lukumäärä virallisten tietojen mukaan 9,096,372 ja v. 1925 se oli 8,384,261, siis noin 9 pros. vähennys.

1919 on kuka tahansa voinut havaita, että kaikissa kaupungeissa ovat nousseet etu- päässä jättiläismäiset pilvenpiirtäjät il- moille. Kaivosalaa emme lähemmin täs- sä ryhdy tarkastamaan, huomautettakoon kuitenkin, että sillä alalla, jos missään on ammattionismi ja politiikka tehneet voitavansa taisteluiden estämiseksi ja al- kuunsa tukahuttamiseksi, mutta kapinal- lisuutta ne eivät ole voineet hävittää, pu- humattakaan luokkasuhteiden kärjistymi- sen lieventämisestä.

Kun nyt vielä otamme huomioon sen, että 1927 aikana käydyistä 734:stä lakos- ta taisteltiin 194 rakennusalalla ja 60 hii- likaivosalalla, jotavastoin v. 1919 taistel- tiin rakennusalalla 473 lakkoa, noin 56 pros. enemmän ja kaivosalalla taisteltiin 176 lakkoa, noin 65 pros. enemmän, niin nämä huomioon ottaen on lakkojen luvun väheneminen tapahtunut hitaammin teh- dasalalla. Rakennusala, jos mikään on näiden vuosien aikana kulkenut keskitty- mistä kohden ehkäpä vieläkin joutuisam- min kuin tehdasteollisuus, sillä jälkeen

Teollisuusunionismin aika

Nämä tekijät, jotka havaitaan tapah- tuvan yhteiskunnallisen tuotannon kehi- tyksessä, ovat kahdenluontoisia. Toisaal- ta ne tekevät voimattomaksi kaikki var- haisemmilta tuotantojärjestelmien ajoilta perityt työläisten menettelytavat ja jär- jestymismuodot, tuhoten armotta kehityk- sen rattaisiin kaiken vanhan ja sovimatto- man. Toiselta puolen ilmenee tässä val- tavassa pyörteessä jo ilmeisen selvästi ne hahmopiirteet, joiden mukaisesti kapita- listisen talouden kehitys lopullisesti muo-

vaa teollisuuksittain järjestyvän kone-teollisuustyöväestön; luo ne pakottavat edellytykset, joita työväenluokan on esimättä alettava käyttää luokkapyrkimyksenä lopullisesti toteuttamiseksi. Teollisuuslaitosten suuretuessa suurenevat isännät, suurenee työväenluokka ja sen välttämättä käytävä taistelu saa yhä kauaskantoisemman vaikutuksen. Lakkojen lukumäärä voi vieläkin vähentyä entisestään, mutta se ei suinkaan osoita luokkataistelun menettävän kärjistyvää luonnettaan. Yksi lakko nykyään alkaa vaikuttaa enemmän yhteiskuntaruumiissa kuin kymmenen lakkoa vuosikymmeniä sitten. Entisten pikkulakkojen tilalle täytyy ja kehittyä teollisuusunionistien vakavasti edustama yleislakkoajatus. Porvaristo ja sen kanssa lihapadoille kilpaa pyrkivä keskiluokkalaiskyljusakki kauhis-

tuu puhettakin yleislakosta ja virnistellen ne huutavat pientenkin lakkojen vähene- misen johdosta, että työväestön on luovuttava oman voimansa käytöstä ja turvauduttava heidän pelastukseensa. Mutta kapitalistinen talousjärjestelmä on pakotettu keräämään meitä yhä suuremmat joukot samoihin keskuksiin, pakotettu asettamaan käytäntöön koneistoa, joka tasaa meidän suhteemme ja saattaa tuntemaan solidariteetin voimakkaan merkityksen työläisten yhdessä suuressa uniossa. Juuri näitä yhteiskunnallisen elämän perustekijöitä silmälläpitäen me teemme työtä tämän ja tulevan päivän hyväksi, sensijaan että pintapuolisesti elämään katsoen poikkeaisimme toivottomina syrjäpöluille, joissa meitä ei kohtaisi muu kuin pettymykset ja turma.

JÄRVEN RANNALLA

Kirj. Aurora

*Kun katselen laineiden loisketta
ja muistelen mennyttä aikaa —
Näen sielläkin aaltojen kaltaista
— ilonpäiviä, murhetta, tuskaa —*

*Riemuhetket on tuonehet virkeyttä,
siksi niitä en koskaan ma soimaa.
Elon taistossa luovat ne sitkeyttä,
että murheetkin jaksaisin kantaa.*

*Oispa ain' ollut naurun helskettä,
en ois tuntenut sydämen tuskaa;
en nähnyt ois elämän melskettä,
sen väreistä enintä — mustaa —.*

*Ei ain' ole tyyntä ja loistoisaa
— enkä kuuntelis myrskyä salaa —
Se sieluuni toivoa, tultakin saa,
mikä vapauden puolesta palaa.*

